

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suaui Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt XIII. Leges de disciplina à Synodo paratæM & malignæ Suaui animaduersiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11665

1551.

fuerit, difficile intellectu non est: quin è contrario, si affirmasset Synodus, Sacramentum illud fuisse institutum à Christo in eo S. Marci loco, opus non erat aliam promulgationem quærere, postquam Christus è terris abiit; cum satis fuisset, quòd is Apostolis promulgasset, & in Euangelio scriptum, ac traditionibus propagatum haberetur: atque ea de causa numquam nominat Concilium huiusmodi promulgationes de reliquis Sacramentis. Sed quia huius Sacramenti institutio in Euangelio non est, & quidam è scriptoribus in animam sibi induxerant, fuisse non à Christo, sed à S. Iacobo institutum, quod repugnabat superiori Concilij definitioni in Sessione septima; eapropter consultò dictum est, fuisse *insinatum*, hoc est adumbratum atque indicatum à Christo in eo sancti Marci loco. Quare S. Iacobus postea non instituit, sed promulgavit id quod à vero inuentore atque auctore fuerat illi demandatum & iniunctum: quo pacto etiam dicimus, Sacramenta noui Testamenti fuisse in veteri insinuata & figurata. Mihi planè videtur accommodari Suauis, in tot Concilij impugnationibus ab eo congestis, id quod responsum est animoso cuidam litteratori, qui centum contradictiones in spectatissimo scriptore à se repertas gloriabatur: *Hoc est* (illi reposuit veteranus qui aderat magister) *centum loca à te minime intellecta.*

C A P V T XIII.

Leges de disciplina à Synodo paratæ; & malignæ Suauis animaduersiones.

HÆc de dogmatibus: Canones de morum emendatione, sicuti in eorum præmio dicitur, potissimè dederunt operam, vt obstacula remouerentur, in quæ incurrebant Episcopi in coercendis vitiis Ecclesiasticorum, è quorum disciplina tum ob auctoritatem, tum ob rationem, tum etiam ob exemplum, reliquorum omnium fidelium disciplina pendeat. Id confectum est, partim explicatis superioribus disciplinæ legibus, quas (prout ingeniosa licentiæ mos est) complures subtilibus interpretationibus callidisque consiliis debilitare conabantur, partim nouis etiam legibus Decreto adiectis: alia quoque rebus aliis conducentia stabilita.

Primo capite hæc prohibentur: *Cum honestius ac tutius sit, debitam Præpositis obedientiam impendendo, in inferiori ministerio deservire, quàm cum Præpositorum scandalo graduum altiorum appetere dignitates.*

ei, cui ascensus ad sacros Ordines à suo Prælato, ex quacumque causa, etiam ob occultum crimen, quomolibet, etiam extrajudicialiter fuerit interdictus; aut qui à suis Ordinibus, seu gradibus, vel dignitatibus Ecclesiasticis fuerit suspensus, nulla contra ipsius Prælati voluntatem concessa licentia de se promoueri faciendo, aut ad priores Ordines, gradus & dignitates, siue honores, restitutio suffragetur.

3 Capite secundo: Quoniam nonnulli Episcopi Ecclesiarum, quæ in partibus infidelium consistunt, Clero carentes, & populo Christiano, cum ferè vagabundi sint, & permanentem Sedem non habeant, non quæ Iesu Christi, sed alienas oves, in scio proprio pastore, quærentes, dum per hanc sanctam Synodum se Pontificalia officia in alterius Diœcesi, nisi de loci Ordinarij expressa licentia, & in personis eidem Ordinario subiectas tantum exercere prohibitos vident, in legis fraudem & contemptum, quasi Episcopalem Cathedralam in loco nullius Diœcesis suâ temeritate eligunt; & quoscumque ad se venientes, etiam si suorum Episcoporum seu Prælatorum litteras commendatitias non habeant, clericali caractere insignire, & ad sacros etiam Presbyteratus Ordines promouere præsumunt: quo plerumque fit, ut minus idonei, & rudes, ac ignari, & qui à suo Episcopo tamquam inhabiles & indigni reiecti fuerunt, ordinati, nec Diuina officia peragere, nec Ecclesiastica Sacramenta rectè valeant ministrare: Nemo Episcoporum, qui Titulares vocantur, etiam si in loco nullius Diœcesis, etiam exempto, aut aliquo Monasterio cuiusvis Ordinis resederint, aut moram traxerint, vigore cuiusvis priuilegij sibi de promouendo quoscumque ad se venientes pro tempore concessi, alterius subditum, etiam prætextu familiaritatis continuæ commensalitatissuæ, absque sui proprij Prælati expresso consensu, aut litteris dimissorijs, ad aliquos sacros aut minores Ordines, vel primam tonsuram promouere seu ordinare valeat. Contrafaciens, ab exercitio Pontificalium per annum; taliter verò promoti, ab executione Ordinum sic susceptorum, donec suo Prælato visum fuerit, ipso iure sint suspensi.

4 Capite tertio: Episcopus quoscumque suos Clericos, præsertim in sacris constitutos, absque suo precedenti examine, & commendatitijs litteris, quacumque auctoritate promotos, licet tamquam habiles ab eo à quo ordinati sunt, probatos, quos tamen ad Diuina officia celebranda, seu Ecclesiastica Sacramenta ministranda minus idoneos & capaces repererit, à susceptorum Ordinum exercitio ad tempus, de quo ei videbitur, suspendere, & illis, ne in altari, aut aliquo Ordine ministrent, interdicare possit.

5 His morum correctionibus suum addit commentariolum Suauis; ac primò quidem Ecclesiã in eufaturus, Concilium imprudens commendat: dum enim mala, quæ id temporis dominabantur, exaggerat per collationem cum præsentis statu, admoti remedij

1551.

utilitatem commonstrat, quamquam cupidus etiam illius efficaciam extenuanda. Refert, à prudentioribus fuisse compertum, esse leuioris commodi eas sanctiones, quando Præsides vetuerunt ibi nominari priuilegia Pontificis, aut summi Pœnitentiarij; quæ nisi disfertè nominentur, de sententia sacri Iuris Consultorum numquam habentur pro irritis, nec genericis sanctionibus coarctantur: sed nihilominus Episcopos necessitate compulsos acqueuuisse. Num existimabimus, Episcopos, si primâ vice Tridenti coalescentes (tametsi potentiâ & auctoritate longè minùs validi) tam acriter in rebus multò minutioribus obluetabantur, quemadmodum huius Historiæ series pluribus in locis ostendit, nunc, cum aderant Septentrionis & Germanici Præsules (quæ natio libertatem spirat, & candorem adamat) consensuros fuisse apertis oculis, vt seruiliter deluderentur per remedia fallacia, mereque speciosa? Vbinam affirmantur Canonum periti, quando priuilegia reuocantur, aut coarctantur, nomine generico priuilegij ea quæ à summo Pœnitentiarjo seu Pontifice concessa sunt non inuolui, cum ex vna parte cuncta fiant auctoritate Pontificiâ, & ex altera, res ipsa sit huiusmodi, vt ipsi, & non alij, ea possint largiri? Nonne Iuris effatum omnibus notum est, Legem semper in ea sententia accipiendam, in qua nec vana sit nec inutilis? Sed euentus sit nobis arbiter, & obseruemus, an post huiusmodi prohibitionem ea quæ priùs summus Pœnitentiarjus aut Pontifex concesserunt, vim vllam retinuerint in rebus hîc vetitis, vsûsve perstiterit ea in posterum concedendi? Ad narrationem.

Capite quarto habetur: *Omnes Ecclesiarum Prælati, qui ad corrigendos subditorum excessus diligenter intendere debent, & à quibus nullus Clericus per huius sanctæ Synodi statuta, cuiusvis priuilegij prætextu, tutus censetur, quò minus iuxta Canonicas sanctiones visitari, puniri & corrigi possit; si in Ecclesiis suis resederint, quoscumque seculares Clericos, quatercumque exemptos, qui aliàs suæ iurisdictioni subessent, de eorum excessibus, criminibus, & delictis, quoties & quando opus fuerit, etiam extra visitationem, tamquam ad hoc Apostolicæ Sedis delegati, corrigendi & castigandi facultatem habeant: quibuscumque exemptionibus, declarationibus, consuetudinibus, sententiis, iuramentis, concordis, quæ suos tantum obligent auctores, ipsis Clericis, ac eorum consanguineis, cappellanis, familiaribus, procuratoribus, & aliis quibuslibet, ipsorum exemptorum contemplatione & intuitu minimè suffragantibus.*

Capite quinto: *Cum nonnulli, qui sub prætextu, quòd super bonis & rebus, ac iuribus suis diuersa eis iniuriæ ac molestiæ inferantur, certos iudices per litteras conseruatorias deputari obtinent, qui illos à molestiis*

& iniuriis huiusmodi tueantur ac defendant, & in possessione, seu quasi, bonorum, rerum, ac iurium suorum manteneant, & conseruent, neque super illis eos molestari permittant, eiusmodi litteras in plerisque contra concedentis mentem in reprobum sensum detorqueant: idcirco nemini omnino, cuiuscumque dignitatis & conditionis sit, etiamsi Capitulum fuerit, conseruatoria littere cum quibuscumque clausulis aut Decretis, & quorumcumque iudicum deputatione, quocumque etiam alio pretextu, aut colore concessæ, suffragentur, ad hoc vt coram suo Episcopo, siue alio superiore Ordinario, in criminalibus & mixtis causis accusari & conueniri, ac contra eum inquiri & procedi non possit: aut quo minus, si quæ iuræ ei ex cessione competierint, super illis liberè valeat apud iudicem ordinarium conueniri. In civilibus etiam causis, si ipse actor extiterit, aliquem ei apud suos conseruatores iudices in iudicium trahere minimè liceat. Quod si in iis causis, in quibus ipse reus fuerit, contigerit, vt electus ab eo Conseruator ab actore suspectus esse dicatur; aut si qua inter ipsos iudices, Conseruatorem & Ordinarium, controuersia super competentia iurisdictionis orta fuerit, nequaquam in causa procedatur, donec per arbitros in forma iuris electos, super suspitione aut iurisdictionis competentia fuerit iudicatum. Familiaribus vero eius, qui huiusmodi litteris conseruatoriis tueri se solent, nihil illæ profint, præterquam duobus dumtaxat, si tamen illi propriis eius sumptibus vixerint. Nemo etiam similium litterarum beneficio ultra quinquennium gaudere possit. Non liceat quoque Conseruatoribus iudicibus vllum habere tribunal erectum. In causis verò mercedum, aut miserabilium personarum, huius sanctæ Synodi super hoc Decretum in suo robore permaneat. Vniuersitates autem generales, ac Collegia Doctorum, seu scholarium, & regularia loca, necnon hospitalia actu hospitalitatem seruantia, ac Vniuersitatum, Collegiorum, locorum, & hospitalium huiusmodi personæ in presenti Canone minimè comprehensæ, sed exemptæ omnino sint, & esse intelligantur.

8 Hoc pariter Decretum non præteritur à Suauis absque asterisci sui luce. Narrat, Episcopis cupientibus deperditam ipsorum iurisdictionem recuperare, maiorem regulâ vitam fuisse exceptionem, dum tot ac tam amplæ communitates eâ immunitate fruebantur; sed Legatum, re ad Pontificem perscriptâ, fuisse ab eo vetitum, ne hunc articulum mutaret, quippe aliàs expensum Romæ: par enim erat, vt auctoritas Apostolicæ Sedis per has immunitates, præsertim Regularibus fauentes, sustineretur. Haud equidem inferior, vnum ex emolumentis, quæ Regularium immunitas secum fert, in eo situm, quod auctoritatem Sedis Apostolicæ sustineat secundum institutionem Christi, & Ecclesiæ bonum: cum in comperito sit, omne Monarchiæ regimen, quod se illæsum tueatur, opus

1551. habere in singulis provinciis aliquo prævalido præsidio eiusmodi subditorum, qui Principi per se ac perpetuò illic dominanti nequam subiiciantur. Verum præter hoc ad huiusmodi immunitatem impertiendam aliæ faciunt efficacissimæ rationes, à nobis supra commemoratæ, ^a ubi oportuit aduersus Suauem de hoc argumento differere. Atque hoc satis de conuenientia huius priuilegij, cum à principio concessum est. Quod autem ad eius conseruationem, & in Regularium Ordinibus, & in aliis enumeratis Conuentibus, firmissima apertissimaque ratio est, ne tanta hominum caterua, qui vbi conspirarent, vniuersæ Reipublicæ terrorem incuterent, irritaretur per eam sensus acerbiter, quam affert noua subiectio sub insolito perpetui Præsidis dominatu: & hac de causa nouimus esse Medicorum ac Politicorum documentum, ingentem humorum tametsi putrescentium congeriem, nec naturali nec ciuili in corpore commouendam. Quapropter existimo, nec si Pontifex quidem Episcopis offerret vltro, subiecturum se ipsorum iurisdictioni Cætus omnes ab illa immunes, Episcopos, qui Religionis studio ac prudentiâ præcellerent, ob publicam priuatamque quietem, ne id fieret precibus intercessuros.

Sexto capite: *Quia etsi habitus non facit Monachum, oportet tamen Clericos vestes proprio congruentes Ordini semper deferre, vt per decentiam habitus extrinseci, morum honestatem intrinsecam ostendant. Tanta autem hodie aliquorum inoleuit temeritas, Religionisq; contemptus, vt propriam dignitatem, & honorem Clericalem parui pendentes, vestes etiam publicè deferant laicales, pedes in diuersis ponentes, vnum in diuinis, alterum in carnalibus: propterea omnes Ecclesiastica persona, quantumcumque exemptæ, quæ aut in sacris fuerint, aut dignitates, personatus officia, aut beneficia qualiacumque Ecclesiastica obtinuerint, si, posteaquam ab Episcopo suo, etiam per edictum publicum moniti fuerint, honestum habitum clericalem, illorum ordini ac dignitati congruentem, & iuxta ipsius Episcopi ordinationem & mandatum non detulerint, per suspensionem ab Ordinibus, ac officio & beneficio, ac fructibus, redditibus & prouentibus ipsorum beneficiorum, necnon si semel correpti, denuò in hoc deliquerint, etiam per priuationem officiorum & beneficiorum huiusmodi coerceri possint, & debeant, Constitutionem Clementis V. in Concilio Viennensi editam, quæ incipit: QVONIAM, innouando, & ampliando.*

Hic opponit Suauis, per eam Clementis V. Constitutionem interdici solum genus quoddam vestium virgatarum, ac versicolorum, quæ nostrâ ætate non sunt in vsu, adeoque in rem non fructuam hic renouari. Sed omnino homines odio habitu instar aquarum sunt,

sunt, in qua res obiectæ, quamuis reuerà rectæ sint, apparent sæpè distortæ. Num hîc legere potis non erat, adduci à Concilio Clementis Constitutionem, quantum attinet ad pœnam ab illa inflictam, adiectis his vocibus, eam *innouando, & ampliando?* quam rogo vim obtinet hoc verbum, *ampliando?* Per illam Constitutionem præscriptæ sunt pœnæ iis, qui propriis quibusdam laicorum vestibus, in Gallia eâ tempestate consuetis, vbi Viennense Concilium celebratum est, vterentur: sed hoc ipsum peractum fuit ex vniuersali quadam ratione initio Constitutionis apposita, per hæc verba: *Quoniam qui abiectis vestibus proprio congruentibus Ordini alias assumere, & in publico portare rationabili causâ cessante præsumit, professorum illius Ordinis prærogatiuâ se reddit indignum, præsentî Constitutione sancimus, &c.* Cùm igitur ea ratio in quacumque propria laicorum veste, quam sibi Clericus assumeret, æquè valeret, Tridentinum ad omnia huiusmodi vestimenta pœnas Clementinæ sanctionis traducit.

In capite septimo habetur: *Cùm etiam qui per industriam occiderit proximum suum, & per insidias, ab altari auelli debeat, quia suâ voluntate homicidium perpetraverit; etiamsi crimen id nec ordine iudiciario probatum, nec aliâ ratione publicum, sed occultum fuerit, nullo tempore ad sacros Ordines promoueri possit, nec illi aliqua Ecclesiastica beneficia, etiamsi curam non habeant animarum, conferri liceat; sed omni Ordine ac beneficio, & Officio Ecclesiastico perpetuò careat. Si vero homicidium non ex proposito, sed casu, vel vi vim repellendo, ut qui se à morte defenderet, fuisse commissum narretur; quam ob causam etiam ad sacrorum Ordinum, & Altaris ministerium, & beneficia quacumque, ac dignitates iure quodammodo dispensatio debeatur; committatur loci Ordinario, aut ex causâ Metropolitano, seu viciniore Episcopo, qui non nisi causâ cognitâ, & probatis precibus, ac narratis, nec aliter, dispensare possit.*

11 Hîc etiam Suauis occasionem arripit Ecclesiæ Latinæ carpendæ, in qua locus datur relaxationibus legum, quibus vetantur homines sacris initiari, quod ligamen *irregularitatem* nominant: has verò relaxationes puro aliarum à Latina Ecclesiarum regimini ignotas affirmat. An Suauem non pudet cum aliis Ecclesiis Latinam conferre? Et vsque ad eò cæcutit, vt non videat partem Christianæ gentis, quæ ab Ecclesia Latina secessit, ab eâque non pendet in præsentia, cadauer esse, quin minus quàm cadauer, quando non modò spiritum Ecclesiæ non retinet, sed ne figuram quidem? absque disciplina, absque litteris, absque coniunctionis vinculo, absque rituum firmitate, absque verâ pietate cultorum? Et huiusmodi hominum consuetudines contendit hic obiectare aduersus maiestatem, disciplinam,

1551.

plinam, sanctimoniam Ecclesiæ Latinæ? Vbinam hic didicit, eam rectè administrari Rempublicam, vnde indulgentia & venia semper exulent?

Pergit dicere, remedia, quibus cautum erat ne clericis homicidis huiusmodi relaxationes facillè indulgerentur, imbecilla fuisse, propterea quòd semper erat integrum Pontifici, per varios modos his Decretis derogare; adeoque ad augendum pretium ipsarum relaxationum, non ad minuendum numerum profuturum. Ad duntaxat validiora remedia speranda sunt; cunctis enim humanis legibus possunt homines derogare: quin Diuinis etiam derogare non possunt, possunt tamen repugnare, & impunem earum violationem permittere. Sed quicumque sibi persuadet, hanc relaxationem facilitatem reipsa post Concilium persistere, Romam adeo petatque, vt homicidio voluntario per insidias patrato lex, de qua diximus, relaxetur, & absque dubio suam hanc persuasionem abiciet.

Capite octauo: *Quia nonnulli, quorum etiam aliqui veri sunt Pastores, ac proprias oues habent, alienis etiam ouibus præesse querunt, & in alienis subditis quandoque intendunt, vt suorum curam negligant: quicumque, etiam Episcopali præditus dignitate, qui alienos subditos puniendi privilegium habuerit, contra Clericos sibi non subiectos, præsertim in iura constitutos, quorumcumque etiam atrocium criminum reos, nisi cum propriis ipsorum Clericorum Episcopi, si apud Ecclesiam suam residerit, aut persona ab Episcopo deputande interuentu nequaquam procedere debeat; alius processus, & inde secuta quacumque, viribus omnino careant.*

Capite nono: *Quia iure optimo distincte fuerunt Dioceses & Parochie, ac unicuique gregi propriè attributi Pastores, & inferiorum Ecclesiarum Rectores, qui suarum quisque ouium curam habeant, vt Ordo Ecclesiasticus non confundatur, aut vna & eadem Ecclesia duarum quodammodo Diocesum fiat, non sine graui eorum incommodo, qui illi subditi fuerint: beneficia vnius Diocesis, etiamsi Parochiales Ecclesiæ, Vicariæ perpetuæ, aut simplicia beneficia, seu præstimonialia, aut præstimonialia portiones fuerint, etiam ratione augendi cultum Diuinum, aut numerum beneficiorum, aut alia quacumque de causa, alterius Diocesis beneficio, aut Monasterio, seu Collegio, vel loco etiam pio, perpetuò non uniantur, Decretum huius sanctæ Synodi super huiusmodi unionibus in hoc declarando.*

Capite decimo: *Regularia beneficia, in titulum Regularibus professe provideri consueta, cum per obitum aut resignationem, vel aliàs illa in titulum obtinentis vacare contigerit, Religiosis tantum illius Ordinis, vel in qui habitum omnino suscipere, & professionem emittere teneantur, & non aliis, ne vestem lino lanæque contextam induant, conferantur.*

Sunt

Suam hinc fabulam Suavis adnectit, tentatam à Regularibus fuisse recuperationem Abbatiarum, ut vocant, quibus ipsi antiquitus fuerant exuti, & nunc Clerici non Regulares tamquam commendatis fruebantur, atque in eo Episcopos illis suffragatos esse; sed Præsides, conspicatos id Romanæ Curiae obtuturum, in adeo tenue temperamentum devenisse. Fingine quidquam possit vel populo incredibilis? Regulares; qui Romanæ Curiae patrocinio tantopere indigebant ut aduersus plurium Episcoporum postulata ipsorum priuilegia sustinerentur, rem moliri adeo perniciosam Romano Senatu, qui huiusmodi prouentibus destitutus, alimentis destitueretur: Præterquam quod sperandum numquam fuisset, in eo Christianos Principes consenturos, penes quos facultas est certos homines nominandi, quibus tam multi tamque opimi prouentus tribuantur. In fine Operis patebit, durissimum obstaculum, in quod aliquo in regno Synodus offendit ne ibi reciperetur, fuisse modicum illud quod hac in re ad redintegrationem Regularium ipsa sancit. Ex altera parte Episcopi, quorum multi huiusmodi bona possidebant, aliique complures, sperare poterant se per Purpuram ea consecuturos, quâ humanâ utilitate ducti, Regularium conatus promouissent? *Humanâ*, inquam, *utilitate*; hac enim decempedâ Suavis sententias metitur. Quod spectat ad rationes Diuinas, liquidò patet, quantam id in Ecclesia perturbationem excitaret. Quod autem ille blaterat, initum temperamentum parum profuisse, quia distributa iam fuerant ea omnia Regularium bona, quæ per commendationem dari potuerant; palam facit, cum profus oblitum tot Ccenobia & Regularium domos opulentissima, quibus illi ubique terrarum vel in præsentia potiuntur.

15 Capite vndecimo: *Quia Regulares, de vno ad alium Ordinem translati, facile à suo Superiore licentiam standi extra Monasterium obtinere solent, ex quo vagandi & apostatandi occasio tribuitur: nemo, cuiuscumque Ordinis Prælatus, vel Superior, vigore cuiusvis facultatis, aliquem ad habitum & professionem admittere possit, nisi ut in Ordine ipso, ad quem transfertur, sub sui Superioris obedientia in claustris perpetuò maneat; ac taliter translatus, etiamsi Canonorum Regularium fuerit, ad beneficia secularia, etiam curata, omnino incapax existat.*

16 Capite duodecimo: *Nemo, cuiusvis dignitatis Ecclesiasticæ, vel secularis, quacumque ratione, nisi ecclesiam, beneficium, aut capellam de nouo fundauerit & construxerit, seu iam erectam, quæ tamen sine sufficienti dote fuerit, de suis propriis & patrimonialibus bonis competenter dotauerit, in patronatus impetrare aut obtinere possit aut debeat. In casu au-*

Pars II.

Y y

tem

Historia
Concilii Tridentini
lib. 12.
cap. 13.
1551.

1551. *tem fundationis aut dotationis, huiusmodi institutio Episcopo, & non alie-
ri inferiori reseruetur.*

Capite decimotertio: *Non licet Patrono, cuiuscumque privilegij pra-
textu, aliquem ad beneficia sui iuris patronatus, nisi Episcopo loci Ordina-
rio, ad quem prouisio seu institutio ipsius beneficij, cessante privilegio, iure
pertineret, quoquo modo presentare; alias presentatio ac institutio forsus
secuta, nulla sint & esse intelligantur.*

Postremò indicebatur, die 25. Ianuarij, præter capita iam defi-
gnata, agendum pariter esse de Ordinis Sacramento, & disciplinæ
leges continuandas. Id sibi Synodus proposuerat: sed certa futuri
notitia in arcano dumtaxat Diuinitatis archiuo seruatur, cuius cla-
uiger in terris nemo.

C A P V T X I V.

*Sessio decimaquarta. Argumenta contra doctrinam Fidei, Ten-
tonum hæreticorum nomine à Suauì producta.*

PLura hîc à Suauì narrantur de Pontificis mente, arcanisque
inter ipsum ac Legatum negotiis; quæ cum solâ testificatio-
ne hominis, toties temeritatis malignitatisque conuicti, ni-
tantur, ne refelli quidem operæpretium erit. Sessio præscripto die,
S. Catharinæ virginis ac martyri sacro, celebrata est. Licuit so-
lemniter Franciscus Manriqueus Auriensis Antistes; Latinam Ora-
tionem habuit Episcopus S. Marci.

Scribit Suauis, Canones in Germania fuisse typis vulgatos, &
quæ hæretici Germani obiecerint, refert; sed per eam studij pro-
pensionem, quam scripturæ cuiuscumque auctor præ se ferre solet, cum
eam ipse consuetâ sibi ratione recitat, dum alienam mentitur.

Primum quod opponitur est: Cum reliqua Sacramenta per al-
quam veteris Testamenti figuram essent adumbrata, mirum videri,
fuisse institutum à Christo Sacramentum Confessionis, cuius nul-
lum ibi vestigium appareat. Satis mihi sit aduersus id S. Ioannis
Chryostomi testimonium, in quo agnoscitur tum similitudo inter
vmbra huiusce Sacramenti, quæ habetur in veteri, & corpus eius-
dem, quod est in nouo, tum corporis supra vmbra præstantia.
Sic ille lib. 3. de Sacerdotio disserit: *Corporis lepram purgare, seu ve-
rius dicam, haud purgare quidem, sed purgatos probare, Iudaorum sacerdo-
tibus solis licebat: at vero nostris Sacerdotibus non corporis lepram, verum
animæ sordes non dico purgatas probare, sed purgare prorsus concessum est.*
Hæc autem figura in veteri Testamento extans Confessionis Abso-
lutionisque